

Ozan Erdoğan

- Őirler -

Yayın Tarihi:

02.08.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Boş Tepsi

yanılmıyorsam eğer
96 yazında,
şehri İstanbul'un karanlık bir sokağında,
gelip durdu gözlerimde
mavi gözlü esmer bir çocuk...
-adı Mustafa-

ve yine yanılmıyorsam eğer
yedi kardeşiler.
hıçkırıkların arasında
bir bunu söylemişti,
birde,
"çaldılar" demişti "çaldılar abi"
önünde boş bir tepsi...

yıllar sonra bugün,
canlanıyor gözlerimde.
önümde sanki o boş tepsi...
"çalıyorlar" diyorum "çalıyorlar Mustafa"
geleceğimizi, gençliğimizi...

Mustafa yedi yaşında bir kürt,
ben onüç yaşında bir çerkezdim o zamanlar.
silmiştim
mustafa'nın masmavi gözlerinden yaşı
ve biliyorum ki,
görse beni böyle gözü yaşlı,
oturur ağlar benimle;
önüne boş tepsiler sunulmuş,
albayrağa sarılmış,
tabutlara koyulmuş...
beyinleri yıkanmış,
dağlara sürülmüş,
ömrü çalınmış kardeşlerine...

Ozan Erdoğan

Değişen Zaman

vakitsizdi tüm sonbaharlar
ve engeldi yağmurlu geceler
o ateşten gömleği giymeye...
bu sebepten,
şarkı söylemeye çıkardım gece yarısı
bir kedi gelirdi yanıma
süt alırdım ona
cebimde yokken sigara parası...

sevgiyi o olmadan yaşamak
aşkı yaşamak isteğinin bir parçasıydı elbette..
bu sebepten,
yollara düşerdim zaman zaman,
gözlerim son kez bakar gözlerine
sözlerim son kez dökülürdü dudaklarımdan.
korkular varederdim kendi ellerimle,
koşar dururdum omların ardından...

zamanla,
mantığının yaşamsal mutluluklarımı yenmesiyle
dönerdim o yorucu yolculuklardan...
bu sebepten,
hep aynı soruyla dikilirdi insanlar karşıma;
"neden? "
"böyle olmalıydı derdim"
ve hep öyle oluyordu.
ben susmalıyım derken kendime,
zaman bir anda değişiveriyordu...

son demlerinde her gecenin,
sönmüş birkaç sigara
ve boş bir fincan oluyordu yalnızlığım...
bu sebepten,
güneşin doğuşu bir anlam ifade etmiyordu,
batışıyla hatırlıyordum seni
ve aklımda kalan o son bakışın...

tekrarlayıp duruyordu hayat kendini
ve aldatıyordu her aşk bir öncekini.
bu sebepten,
hep aynı sokakta yaşanıyordu ayrılık,
aynı sokakta başka kadınlar,
aynı ayrılık.
oysa ayrılıkları,
kaygısız yarınlara bırakmalıydık...

Ozan Erdoğan

Eflatun Baharlara

işte şimdi,
tam bu saatte
bir kez daha anlıyorum ki,
yokuz biz bu oyunda.
çalınmış tüm rollerimiz
ve sahneye uzaktan bakan gözlerimiz,
kendi buğusunda boğulmuş
gecenin en kasvetli yerinde...
ve tam şu anda
ya da daha demincek,
yitirdik tüm güzellikleri,
bu sahte oyunun tozlu sahnesinde...

şimdi,
tüm susuşları kaldırıp bir kenara,
sessizliğe emanet ettiğim
haykırışlarımı sunuyorum,
dipsiz ve karanlık sulara...
ey hayat!
bir kez olsun dürüst ol
hiç olmazsa çocuklara...

ey çocuk!
bak duruyor hala orada;
dallarında eflatun,
dallarında bahar kokusu,
sarıl sende o leylaklara...
senin yerin bahçendir
uzak dur,
kolu dikenli karanlık kapılara...

bil ki,
kanatarak ellerini
açacak olursan o kapıyı
kirli kan rengi
bir sahne bulacaksın karşında,
kan sızacak çocuk karşında,
sağdan sola,soldan sağa...
işte o kandır,
senin "aldım verdim"
onların "ben seni yendim" dedikleri,
oyundur bu çocuk,
yazıp yazıp yönetemedikleri...

kapat o karanlık kapıyı çocuk
ve eflatun düşler büyüt yarınlara..
dallarında bahar,
dallarında leylaklar...
ve büyüdüğünde o gün,
tutup ellerinden,
karanlık kapılar önünde çocukların,
dallarından baharın,

eflatun bir leylak kopar...

Ozan Erdoğan

Gecede Kalan Acı

giderken kal demeyişin acıtmak korkusundanmış
ya da tutamayışın ellerimi
ve sadece bir teselliydi son sarılışın,
acıyınca böylesine canım
kollarının neden titrek olduğunu anladım.

“kimsesizleri önce kendileri terk eder” diyor bir kadın
sen terk ettin kendini,sonra beni
ve o kadının cümlesine riayeten
kimsesiz değilim henüz.
kimsesizliğimi sana bıraktım
(zaten hiçbir şey yoktu senin bana bıraktığın)
seni bıraktım sana,
sen kendini o yabancıya...
sen kendini alıp zorlu bir savaşın ortasından
ve feodal yapından olsa gerek
bir imzayla yeni bir hayata adım attın.
(bahtın açık olsun)

merak ediyorum belinde hangi kuşak vardı?
kırmızıydı elbet,
duayla sarılmıştı muhakkak beline
kırmızıydı...
bir şubat akşamıydı
kırmızı bir kuşak vermiştim sana,
ben sarılamazsam o sarılacaktı...
duayla sarılan beline o kırmızı kuşak mıydı?
önemi yok aslında,
nasıl olsa o kuşaktan sonra
sana bir yabancı sarılacaktı
ve o yabancının kolları
o kırmızı kuşağı sana unutturacaktı! ..
(kim bilir belki hatırlamadın bile)

ve şimdi ben
sabaha karşı durup,
derin bir nefesi içime çekerek anladım ki;
Tanrı aşkı yaratmadı
biz yarattık benliğimizde...
ya bir düşünmeliydi bizi saran
ya gerçeği görecektik bir yerde
ya da tek bir imzayla kapanacaktı perde...

kapattım perdeleri,
gecede kalacak bu acı, çıkmayacak sabaha.
ağır ağır kazılacak toprak ve kanayacak,
kanatarak yüreğimi çıkacak acı beynimden,
gece kavuşurken sabaha
sana kalan acı süzülecek pencereden...

yatağındaki yabancıya sarılabilirsin
acıyı gördüğünde pencerede,
dokunabilirsin ona, hafifletir belki acını...
bilirsin,
küçük bir kasabada kaçak sevişmelerle,
o küçük kasabada dokunarak tenine
alırdım acının yarısını,
beraberimde götürürdüm hasret trenlerinde...

artık yüklenmiyorum acıları,
omzumdan alıp yalnızlığımın yükünü
emanet edeceğim ıslak istasyonlara
ve karışacak acım toprağa,
vagonlar dolusu acı taşıyacak trenler,
ve yol alacak bütün yarım kalan sevgiler...
bence, ilk kez var olacağım,
tarifini yapamadığım hiçliğimde!
(hiç olmak yarım olmaktan daha çok var olmaktır bence)

ve sen dün olduğun gibi
bugünde bir hiç olmayacaksın yüreğimde.
çünkü sen sadece yarım kalmış bir sevda değil,
yarım kalan tüm sevdaların,
önsözü olacaksın aşk literatüründe...
(seni bundan daha fazla yüceltemem gözümde)

birazdan bozacak sessizliği ezan sesi,
geride kalan çalınmış bir ömür
ve acıydı o çalınan ömrün hediyesi,
birde müstakbel kocanın telefondaki sesi...

gece sabaha kayuşacak birazdan,
karanlık aydınlığa, doğacak güneş,
yollarda işçiler, çöp karıştırarak köpekler
minibüsler, otobüsler, tramvaylar
dolup boşalacak duraklarda,
sevgilisiyle buluşacak kimileri,
kimileri ayrılacak, ağlayacak,
kavuşanlarda olacak,
kahvaltılar yapılacak,
taze simit çaylar sıcak! ..
anla işte,
devam edecek hayat bütün olağanlığıyla,
acı gecede kalacak sabaha çıkmayacak...

Ozan ERDOĞAN

Ozan Erdoğan

Gidiyorum...

gidiyorum...
acılardan soyutlanmış beynimin
karla kaplı bir şehrin ışığında yaşamayı
anlamsız bir düş kılmasının yorgunluğuyla gidiyorum!

çoğu zaman korkmuşken ayrılıklardan,
toplumsal bir tabuyu yıkarak haykırışım
ve yarım kalan ne varsa yaşama ve yaşamaya dair,
paylaşılamayan ne varsa,
yarım kalanı tamamlamak,
paylaşılmayanı paylaşmak umuduyla gidiyorum...

gözlerim son kez bakarken ay ışığında gözlerine,
sözlerim son kez dökülürken dudaklarına
ve bir yanın hep fazla geliyorsa bana,
diğer yanını alarak gidiyorum...

umut yolculuğunun şairiysem ben,
kalemimin kırılışının ölümcül olacağını düşünerek
ve ellerini tutarsam eğer,
bir daha bırakamayacağımı bilerek,
ömrümce bir daha yaşayamayacağım o duyguyu
mantığımın ardına atarak gidiyorum...

gidiyorum...
acılardan soyutlanmış beynimin
karları erimiş bir şehrin karanlığında yaşamayı
anlamalı bir düş kılmasının korkusuyla gidiyorum...

Ozan ERDOĞAN

Ozan Erdoğan

Kent Ve Ben

teni yakan ayazıyla bir kent vardı burada,
kent vardı ve birde ben;
anlatamaz derdini sarhoş ağızıyla...

ardında bıraktığın,
sadece bir yalnızlık değildi aslında.
hasret vardı ardında,
anlatıldı onlarca kez
tanımadığın insanların masalarında.
dinmedi hasret,
teni yakan ayaz vardı kentin sokaklarında.

“daha kaç kez yanacağız soğuk ellerin dokunuşlarında”

bir dolup bir boşalan masalar,
kapılar açıldı onlarca kez
ve kapandı bir bir sonrasında.
bekliyordum,
eksik bir şeyler vardı hayatımda
ya da bulduğumu kaybetmişim
tren vagonlarında...

“büydün artık! umutlarını şarkılarda arama”

her gün aynı yol, her gün aynı masa...
çürütmektir bu genç bir ömrü,
gençliğim çürüyor kentin sokaklarında.
bir yanım ağrı dolu
diğer yarım kaldı kollarında...

“sitem değil gerçeğimdir bu, yarım kalan suretime her baktığımda”

kente bakmaktır kendime bakmak,
bıkmaktır kendimden
bu kentten bıktığım kadar
çünkü yok artık sokak aralarında
top oynayan çocuklar!
yabancılaştık,
daha kendisi olamadan yabancılaştı geçmişine
ve bilmiyor geleceğini
geleceğimiz dediğimiz çocuklar...

“çocuk olmak vardı şimdi,iki taştan kurulmuş kalelere goller atmak”

hayatta o taştan kaleler gibi olurdu belki
ne güzel olurdu, top boyumuzu aşınca
yedğimiz golü saymamak
ya da yakın kurup kaleleri
kaleden kaleye goller atmak...

“hayat istediğin gibi olmuyor, olmuyor artık hayata bir çocuk gözüyle bakmak”

nereden bakarsan bak hayata
hep karşında duruyor
ne istediğini bilmiyor olmak.
çocuk olmak, genç olmak yaşlanmak...
sonu belli bir hayat bizim ki
çok zor gerçek olana ulaşmak...

"yine de bırakma kalemini, ne bırakabiliyorsan hayata kaleminle bırak"

hatırladığın gibi zaman zaman geçmişini
o geçmişi geçiştirmeden
tüm gerçekleri yaşayarak anlat.
kentın ayazını, gözyaşlarını,
ayrılıkları ve kent gibi ağladığını,
bir kente yalnızlığı saklamayı anlat...

"yalnızlığındır anlattığın, yalnızlığından arda kalana bir bak"

kente bakmak gibi kendime bakmak
sokaklarda çocuklar gibi top oynamak
ya da istasyon yalnızlığında
giden trenlere el sallamak,
yanmak yerine soğuk ellerin dokunuşlarında
kentte saklı yalnızlığını yakmak,
hatırlamak geçmişini
koynunda
en sevdiğin şairin kitabıyla uyuyakalmak...

"yalnızlık olmamalı anlattığın, çünkü yakışmaz hiçbir şaire, kaleminin üzerinde yalnızlığı taşımak"

Ozan Erdoğan

Mavi

gökyüzü,
üzerinde beyaz tebeşir lekeleriyle
kara bir tahta.
sırt çantamda,
bir kutu boya kalemi;
yarısı siyah yarısı beyaz...
gökkuşığı renkleri,
kılavuz çizgili defterler arasında...
(ben çocukken en çok maviyi severdim aslında)

insana çocukluğunu anımsatan bir şeyler var bu havada.
savunmasız, korunmaya muhtaç bir içsellik
ve biraz da,
herkes kadar doyamamışlık çocukluğuna...

Ozan Erdoğan

Yoksunluğum

acılarımı yüklenenmeyen bu kentin sokaklarını
arşınlasamda gün boyu,
ne yol biliyorum ne de iz...
şasıyorum yolumu,
terkettiğim o kenti hatırladığım zamanlar!
ki o kenti unutturacak
hiç birşeyim yok bu kentte.
ne sokaklarında tanıdık bir yüz,
ne de yar eline dokunmuşluğum var...
ki o dokunuştur bir kenti ısıtan,
karın,buzun,ayazın ortasında.
ve güneş hiç eksik olmasada bu kentte
içimde,
kasım ayında artı onbeş derecede
hayattan soğutan,
umuttan soğutan,
sıfırın altında buz tutan,
hani bi vursan tuz parça dağılacak,
sessiz ve soğuk hüzünler var...
ve o kentin böylesi derinliğindedir
bu kentte ki çaresiz yoksunluğum...

Ozan Erdoğan

Aşkın Abecesi

buyuk hayaller
kucuk anlarda bogulurken
ve durmaksizin
sizarken kan
sizlayan yaralarimdan
buyuk asklar gibi gorkemli
mecnunun leylasi gibi yani
tahirin zuhresi
ve cumle sevdalari
kurdugum kelimeler
akiyorken oluk oluk
tenha bir kosede
bir duvar olsa diyorum
sirtimi yaslayacak
ki dort duvar arasinda
bir duvar hayali kuran
bir deli olabilir ancak
ve bir deli
ne kadar ozgur olabilir
yasadigim cagda
ve askin
var midir bir abecesi

mecnuna sorsam
"l.e.y.l.a"
tahire sorsam
"z.u.h.r.e"

Ozan Erdoğan

Aşklar; Aşıklar...

kimbilir belki bir aşk,
belki onlaca,yüzlerce aşk...
kaybetti kimi,kimi buldu
hayal etti
tam da şu anda bazıları,
kimileri varlığına isyan...

aşklar ağladı,
aşıklar sustu...
öptü sevdiğin kadın
sevdiği adamı.
tam da şu anda,
sevmediğin o adam
dokundu sevmediği bir kadının tenine!
aşklar sustu,
aşıklar ağladı...

ağladım tam da şu anda,
alıştım yokluğuna
alıştırmadan gidişine inat...
ve kimbilir tam da şimdi
milyonlarca aşk
anımsadı terk edilişi...
hatırladım sen giderken,
rengi kızıl o güneşi...

ve kimbilir bir aşk,
belki onlarca,yüzlerce aşk...
aldattı bir öncekini,
aldatıldı tam da şu anda bazıları,
aldandı kimileri habersiz,
kimileri başka ellerde gördü
dokunmaya kıyamadığı elleri...

aşklar sessiz,
aşıklar sahipsiz...
ağladı sevdiğin kadın
sevdiği adamın omzunda.
tam da şu anda
sevmediğin o adam
sildi gözyaşını sevmediği bir kadının!
aşklar sahipsiz
aşıklar sessiz...

anladım tam da şu anda;
neden hep soğuktu ellerin
sıcak bir dokunuşa hasret
ellerme inat...
kimbilir tam da şimdi
milyonlarca aşk
anımsadı ayrılan ellerdeki titreyişi...
hatırladım sen giderken

renği kızıl o güneşî...

şimdi kimbilir bir aşk,
belki onlarca yüzlerce aşk...
unuttu kimi,kiminin hep aklında.
ilk kez tattı
tam da şu anda bazıları,
bu son dedi kimileri,
kimileri yetinmedi elindekiyle...

aşklar hain,
aşıklar yalan...
terketti sevdiğin kadın
sevdiği o adamı.
tam da şu anda;
sevmediğin o adam
tattı yeniden aşkı,
bir çift güzel gözde!
aşklar yalan,
aşıklar hain...

sustu tam da şu anda
durduraksız yar diyen dilim,
adını diline dolayanlara inat.
kimbilir tam da şimdi,
milyonlarca aşk
terketti yüreğindeki gülümseyişi!
unuttum sen giderken
renği kızıl o güneşî...

Ozan Erdoğan

Ayrık

yarın yine kavga edeceğiz belkide seninle
ve Şimdi bunu okuyan çok bilmiŐler
de ayrı yazılır diyecekler
ve ben o kadar yıldırdım ki ayrıŐtırılmaktan,
meydan okuyorum türkçeye...

yarın kavga edersek eğer
de gibi ayrı olmayalım istiyorum
tüm kurallara inat
meydan okurcasına,
imla kılavuzuna uymadan
okurcasına bir kitabı
sevmek istiyorum seni...

Ozan Erdoğan

Baktığım En Güzel Gözlerde Gözlerim

“baktığım en güzel gözlerdi gözlerin, düşler kadar güzel, gece kadar derin ve tuttuğun ilk ellerdi ellerim, düşler kadar kırık, gece gibi serin...”

bilsen ne kadar istedim,
bakarken ardından “gitme” demeyi...
tek bir kelime oysa, fazlası yok,
sonrası meçhul.
belki bir sevda,
ayırıp ortadan yırtan geceyi,
ya da bir veda,
sessiz değil,
yazılmış tüm aşklardan daha görkemli...

sonrası düş,
sonrası gece,
sonrası yol...

ve bir çift göz,
uzağı yakın kılan,
alan zamanı geriye.
geçmişte kalan hazin bir hatıra,
şimdi ki zamanın en güzel anı...

“baktığım en güzel gözlerde gözlerim,
gözlerimde tebessüm, kalemimde sözlerim”

Ozan Erdoğan

Ben Seni Sevdim Ya

simdi ben seni sevdim ya
oyle buyuk beklentilere
girme sakin

canimlar cicimler
bilmez benim agzim
afili sairler gibi
dizemem kafiyeli misralar
az bucuk
anlarim edebiyattan
birde
türku tuttururum ara sira
ara sira hal hatir sorar
bazen giderim uzaklara
sonra gun gelir
donerim
yorucu yolculuklardan
gittigim yerlerde
bayat caylar ictigim
yol ustü molalardan alinmis
hediyeler getiririm sana
oyle pahali seyler
umit etme sakin
hediye dedigim
pismaniye,lokum falan

simdi bunlari soyledim ya
sakin vazgeçme
bana sevdalanmaktan
sana gorkemli yalanlardan
fazlasini vaat ediyorum
dinlersen eger
anlatacak bir hikayem
icersen
bir demlik
taze cayim var...

Ozan Erdoğan

Bir Kadın Tanıdım

bir kadın tanıdım,
bir bardak çay içimi geçti omrumden.
ve kimbilir kaç kez geçmişti
yaşadığım bu evin onunden...

huzunluydu bir yanı,
bir yanı neseli
ve birazda tedirgindi sanki...

anlattım onu geceye
gece gibiydi gözleri;
siyah ve iri! ..
bir bardak çay içimi zamanda
gözlerine bakmak güzeldi...

bir kadın tanıdım,
anladı mı beni bilmem?
mazimde yoktu belki,
otururken karşımda
yıllardık dosttık sanki...

Ozan Erdoğan

Her Aşk

ve direniyoruz yine
askta savasta barista
ekmek için
aş için
aşk için
paranın pusta
ve gelinle damada yakistigi
gercegi karsısında
kerametın nikahta değil
askta olduğunu anlayanlarla
ki umudun yoludur
aska yanlıs karıstırmamakta
ve kovalarken
gunler yeni gunleri
"git" kelimesi kadar kısa
ve uzun
"kal" diyebilmek kadar
sevdanın ikilemi
ve sevenler
aşkın basrolleri
kimi cesur
derde dusmekten
korkmayacak kadar
ve korkak kimisi
derde dusmekten
korkacak kadar
bir kırık kalbe
dustukten sonra
derde dusememisin
neye yarar

"ve siz sevgili dinleyenler
her ask arabesktir biraz
sirada ki sarki
sizlere gelsin; "

"aglama demenin ne faydasi var"

Ozan Erdoğan

Hiç Bilmediğin Gibi

ne zaman gidecek olsa yaz,
yağmur yağsa ne zaman
böyle duraksız,
bilirim;
ağlamaklı bakar gözlerin...

biraz isyankar,
belki birazda gizemli
güneşli beklersin...
seni andım bu gece,
nasılsın iyi misin?

beni sorarsan;
aynıyım işte,
hep bilmediğin gibi...
ne zaman gidecek olsa yaz,
yağmur yağsa ne zaman
böyle duraksız,
bilmezsin! ..
tebessüm eder gözlerim...

biraz hüzünlü,
belki birazda umutsuz
güneşi beklerim...
seni anımsarım toprağın kokusunda...
sorma sevdiğim
hiç bilmediğin gibiyim! ...

Ozan Erdoğan

Ömrün Tesellisi

düşün ki
son bir hamleyle tutunmuşsun geceye
tutulmuş gökte ay,
gözyaşına yansımış gülen yüzündeki
saklı kalan hüznlerin...

işte o anda bir el,
bir dokunuş.bir bakış...
uzak,
belki bir daha hiç gelmeyecek
bir daha hiç görmeyeceksin.
ne zaman düşecek olsan hayatta,
hayata bir önceki tutunuşunu özleyeceksin...

böyle tekrarlanıp duracak hayat,
ince bir çizgi,
ne pişman ne memnun.....
ortada bir yerdesin...

ne kadar istesende,
göçmen bir kuş olamayacak
her geçen gün dönüp
bir önceki günü isteyeceksin...

çünkü,
mutluluğu azalan bir ömrün tesellisi,
geçmişte kalan an(ı) lardır...
platonik bir sevdadır geçmiş
susturulmuş kalplerde,
susacaksın...

Ozan Erdoğan

Susmayalım

susmayalım
birakalım cozulsun
dilimizin bagi
yagmur gibi
damlalar gibi
dustugumuz yeri
hesaplamadan
duselim yollara seninle
biliyorum
bu dünya
korkaklara gore degil
biliyorum
dünya bu
asiklara gore de degil
ama biz yine de
gel yuruyelim bu yolu
korkmadan sevmekten
ve incitmeden dünyayi
birak olmasin
arkamizdan gelen
donelim arkamizi
arkamizdan gulenlere
ve yuruyelim
belki bir cinar buluruz
yol ustunde
bir sincap belki
el sallar ikimize
ya da
tek bir canli olmaksizin
sadece ikimiz
fark eder mi
ondan sonra
kim dost kim dusman
biliyorum
oyle bir yer var
gel yuruyelim
o yere
ya da kal
gitme benden
bir adim oteye bile..

Ozan Erdoğan

Sükûtu Hayal

bir yağmur yağsa şimdi,
adı eski,
hic birşeyin eskisi gibi olmadığı bu kente...
yağdıkça yağmur,
dinse içimizdeki pişmanlıklar
ve fincandaki çay,
daha bir ısıtsa içimizi...

kaldırım taşları anlatsa
dili geçmiş zamanları,
üzerinden geçtiğimiz yollar hatırlasa,
üzerinde adım atanların,
yaşayıp unutamadığı anları...

yine aynı yerde,
hep buluştüğümüz yerde
ve
karıştırdığımız kalabalığına kentin,
hani renkli taşlı,
ışıklı caddelerinde...
tutsak ellerimizden birbirimizin,
yaslasak basımızı,
dost omuzbaşlarına...

Ozan Erdoğan

Şairler Yaşamalıdır

ayrılıksa bu çağda bütün sevmeler,
bütün sevmelerin sonu,
ayrılıksa eğer,
beklemem "git" demeni...
giderim
büyüyen göz bebeklerime
bir son bakış daha sığdırarak
ve yüzümde
eski çağlardan kalma eski hüznler...

resimler çizerim belki
hayatın üzerinde,
güneşin rengini anımsarım
ya da boyarım kim bilir
kelimelerle karanlığı.
mısralar dizilir birbiri ardına...

düşersin bir akşam üstü gözlerimden
bir beyaz kağıt üzerine,
sana sahte sözlerden arınmış
bir şiir yazar,
sahte yüzlerden usanmış
bir şairi anlatırım...

"şairler yaşamalıdır" derim
Ahmet TELLİ'ye inat...
ki bunca acıya rağmen
hala yazıyor, hala yaşıyorsak
güleriz kim bilir
yakışır bize de bir gün
payımıza şairliğin düştüğü
şu köhne hayat...

Ozan Erdoğan

Şarkılar Hatırlatıyor Bana Adın

Ait olmadığım gecelerden dönüp gelmişim
Gece olmuştu düşüncelerim
Sonrası,
Zamansızdı ve kısa...
Gitme demedim bu kez! ..
Yıllar önceydi ama,
Unutulmuyor hala o otobüse binişin...

Sen bir aşktan gitmiyordun
Bilmiyordun bunu
Sen aşka gidiyordun...
Bir başka gidiyordun sen,
Senden önce gidenlere benzemiyordun...

Yüzünün olmasa da,
Adının hatırlattığı şarkılar bırakıyordun bana,
Çayım sigaram,
Eksik bir şey mi var hayatımda?
Anlatamam...

Hiç bir şey almamıştın yanına giderken
Ya da sen öyle zannedyordun
Sadece elimdeki son umuttu götürdüğün,
Sevebilme ihtimalimdi
Bilmiyordun...

Yinede kızmıyorum sana,
Beni sevgiye inandıran son kadın...
Şarkılar hatırlatıyor bana adın
Ve şarkılar hatırlatıyor gidişini
Yıllar önceydi...
Ama,
Unutulmuyor o otobüse binişin...

Ozan Erdoğan

Ŗiirler Yazdırıyor Bana Adın

bilmiyorum,
bir daha çıkacak olursan karşıma,
inanır mıyım sana yeniden,
bırakır mıyım herşeyi bir tarafa...
hatta Ŗiiri bile! ...

biliorum,
bir daha çıkmayacaksın karşıma,
kandırmayacaksın bir daha beni,
sımısıkı tutacağım kalemi
hiç bırakmamacasına
ve unutmayacağım asla seni;
kimsesiz gecelerde mültecisi olduğum kadın,
Ŗiirler yazdırıyor bana adın...

Ozan Erdoğan

Uzak

Herkes
görmek istiyor sevdiğini,
oysa ben,
seni görmeden
sevmeyi seviyorum.
benden uzak,huzurlu,
isinde gücünde...

Öyle
seviyorum seni;
gündüz güneşim,
dolunayım gecemde.
öyle seviyorum ki seni;
her misramda,
her hecemde...

Uzaktan
seviyorum seni,
belki,
çok yakın kendimce...

Ozan Erdoğan

Yola Düşmenin Vaktidir O Zaman

saçlarım dusuyor omuzlarıma
omuzlarım dusuyor
dusuyor elimden kalem
sairliğim yenik dusuyor
mısrâlar dusuyor kağıtlara
kağıttan uçaklar dusuyor
kuyrukları ruzgara takılmış
uçurtmalar dusuyor
gözlerin dusuyor aklıma
aklıma senli hayaller dusuyor
uç elma dusuyor gökten
payıma masallar dusuyor...

bir varmış bir yokmusuz
dus-musuz,
dusmusuz çoktan.
yola dusmenin vaktidir o zaman! ..

Ozan Erdoğan